

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1278/06
24.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог АД "ББ", коју заступа пуномоћник БА, адвокат, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу Гж. I бр.260/06 од 14.04.2006.године, у седници одржаној 24.10.2006.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Нишу Гж. I бр.260/06 од 14.04.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Ниш П1. 45/01 од 04.04.2005.године одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених физичких болова, претрпљеног страха, наружености, душевних болова због умањења животне активности и на име материјалне штете, на име уништене гардеробе, на име нове гардеробе, на име трошкова лечења, појачане исхране, туђе неге и помоћи, месечне ренте исплати износе ближе означене у изреци пресуде, са законском затезном каматом, као и захтев за накнаду трошкова поступка. Ставом трећим обавезана је тужиља да туженом на име трошкова парничног поступка плати 107.250,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Нишу Гж. I бр.260/06 од 14.04.2006. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог на административним пословима секретара војне контроле квалитета. Дана 01.06.1999.године у просторијама предузећа „ВВ“ који се са "ББ" налази у истој згради, претрпела је тешке телесне повреде, на начин што је пламен из приручног средства за кување кафе, захватио њену одећу, док је кувала кафе.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је становиште нижестепених судова да за штету коју је тужиља претрпела не постоје услови и основ одговорности туженог, у смислу одредбе чл.106. Закона о радним односима у вези чл. 154. Закона о облигационим односима. Према одредби чл.106. став 5. Закона о радним односима („Службени гласник РС“ бр. 55/96), који је био на снази када је штета настала, послодавац је дужан да запосленом накнади штету коју је претрпео на раду или у вези са радом. Одговорност послодавца према запосленом цени се према општим начелима одштетног права - на основу кривице, према чл.154. ст.1. ЗОО или по основу одговорности за штету од опасне ствари или опасне делатности, на основу чл.173. и 174. истог закона.

У конкретном случају, не постоји узрочна веза између штете и рада, јер штета није повезана са недозвољеним поступком послодавца, нити са опасном ствари или опасном делатности. До повређивања тужиље дошло је приликом кувања кафе на импровизованом средству (шпиритусу) и свесном излагању опасности од избијања пламена који је узроковао штету. Имајући у виду да кување кафе није било у опису послова, које је као запослена имала обавезу да обавља, да тужиља није указала претпостављеном нити одбила да наведени посао изврши, нема узрочне везе између поступка претпостављеног, на једној страни и штетне последице, на другој страни, па самим тим ни одговорности туженог по основу кривице. С обзиром да повреда тужиље није настала од опасне ствари чији је ималац тужени, нити се може говорити, у конкретном случају, о адекватној узрочности између делатности предузећа и настале штете, тужени није у обавези да штету надокнади.

Ревизијски наводи да пријава о повреди на раду, коју је тужени сачинио, представља доказ о одговорности туженог за штету коју тужиља потражује у овом спору, нису основани, а како се осталим

реви́зијским наводи́ма не доводи́ у сумњу́ прави́лност поби́јаних одлу́ка, Врховни́ суд је на основу́ чл. 405. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РР